

βλέμμα εἰς τὸν Οὐρανόν, ἐνῶ συγχρόνως ἀπέμασσε δύο δάκρυα καταλειδόμενα βραδέως ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐν Γαλαξειδίῳ Αὐγούστου, τοῦ 1895.

ΠΑΝΑΓ. ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ.

Τ Ω Ι Φ Ι Λ Ω Ι
 ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΙ ΑΜΠΕΛΑΙ
 ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΥΤΟΥ
 ΕΛΛΗΣ

ΣΟΥ βίου τὸν Ἑλλήσποντον διήρχετο ἡ Ἑλλη,
 καὶ τὸν ἀθῶον ἄγγελον ἀφήρπασε τὸ κῦμα,
 πρὶν φθάσῃ εἰς τὸν Βόσπορον! — Τοιαῦτα, φίλε, μέλλει.
 νὰ εἶπῃ πᾶς τις, θεωρῶν τῆς Ἑλλης σου τὸ μνήμα.

Ἐγὼ τοιαῦτα πλάσματα ὁπότεν βλέπω ζῶντα,
 εἰς ἄλλον κόσμον φέρομαι, μεστὸν φωτὸς καὶ κάλλους,
 καὶ ὅταν — δύσμοιρος ἐγὼ! — θρηνῶ ἀποθανόντα,
 πῶς θέλεις, ν' ἀπελπίζωμαι, μιμούμενος τοὺς ἄλλους;

Μὰ τὴν φωνὴν τὴν ἱερὰν ἐκείνην τῆς καρδίας,
 ἣτις ὡς μούσης ἔμπνευσις αἰγλήσῃ ἀνατέλλει,
 ὑπάρχει, φίλε ποιητά, καὶ Γῆ ἐπαγγελίας,
 καὶ ζῆ ἐκεῖ περιχαρής, ἀθάνατος, ἡ Ἑλλη!

Ἀθήναις, Ἰούλιος τοῦ 1895.

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ